

trebuie să ne rugăm, prezentând-o umanei și dumnezeieștii milei a lui Iisus.

De la această femeie străină, marginalizată și disprețuită pe care Iisus însuși a comparat-o cu câinii, putem să învățăm adevărata smerenie, aceia care nu avansează pretenții nici nu apelează la anumite drepturi, ci știe să accepte refuzul și să aștepte ceasul harului. De la această fiică a lui Abraham, care susține vitează lupta anevoioasă a credinței fără a se da bătută, nici să se descurajeze, putem să învățăm rugăciunea săracilor care izvorăște de la o inimă strâmtorată, dar întrepătă spre speranță.

Pentru aceasta implorăm:

«Doamne, ajută-ne!

Ca și femeia cananeeancă, astăzi venim să te căutăm pentru miile de mii de fiice și de fii chinuiți de sclavia răului.

Ajută-ne!

Chiar dacă credința noastră este săracă, chiar dacă viața noastră este mizeră, să se manifeste și mai mult mila Ta, îndreptând privirea spre durerea imensă a lumii!».

MONAHIA ANNA MARIA

«FEMEIE, MARE ESTE CREDINȚA TA!»

Matei 15, 21-28

Fragmentul din Evanghelia după Matei ne face să mergem cu Iisus până în nordul Galileii, la granița cu Fenicia, un ținut locuit de Cananeeni, cu care fiii lui Israel nu intrau în contact pentru a nu se "contamina" cu idoli lor. Întâlnirea lui Iisus cu femeia cananeeancă face să cadă această prejudecată obligând să ne punem întrebarea serioasă: «Unde se află granița dintre poporul ales și popoarele păgâne, dintre adevăr și idolatrie? Care este inima Legii?».

Iisus și femeia cananeeancă. După o puternică ciocnire cu Iudeii, muștrați pentru inima lor dură, pentru ipocrizia lor și orgoliul care îi face să interpreteze Legea cu severitate și fără milă (cf. Mt 15, 1-20), Iisus pleacă mai departe. Dar iată o femeie cananeeancă, care a auzit vorbindu-se despre El, alargă în întâmpinarea Sa pe stradă invocând milă pentru fiica sa: «Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon» (v. 22). Cu această implorare, femeia își exprimă întreaga sa durere punând-o sub privirea Aceluia care

nu șovăie de a-l chema "Domnul", recunoscându-se așa slujitoarea Sa, care depinde de El, care are nevoie de El; un Domn care consideră nu doar puternic ci și bun și compătimitor.

Nu este pentru întâia oară că paginile Evangheliei ne pun în fața unor scene mișcătoare ca și aceasta. Iisus se arată mereu gata de a auzi implorările celor săraci; dimpotrivă, câteodată intervine El însuși din inițiativa Sa (cf. Lc 7, 11). De data aceasta, în schimb, nu răspunde nici măcar un cuvânt. Tăcerea sa, pentru aceasta, ne descumpănește și ne face să reflectăm: ce anume se ascunde sub o astfel de nepăsare aparentă? Nu mai puțin descumpănitoare este intervenția ucenicilor care, chiar mijlocind în favoarea femeii, nu par deloc mișcați de o dragoste sinceră, ci doar de dorința de a se elibera de acea insistență incomodă. Și descumpănirea crește și mai mult, când Iisus refuză categoric chiar și mijlocirea ucenicilor, zicând: «Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel» (v. 24). Ne aflăm în fața unui comportament care pare că contrazice bunătatea lui Iisus. Dar, ce anume este de adevăratelea în inima Sa?

Între timp, cerând cu tenacitate, femeia cananeeancă nu doar nu se îndepărtează, ci se apropie și mai mult și, prosternându-se înaintea Lui, îi repetă: «Doamne, ajută-mă!» (v. 25). Iisus răspunde cu un alt refuz, împingând și mai departe provocarea Sa: «Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor» (v. 26). Dar nici aceste cuvinte, care sună ca și o insultă, nu fac ca să renunțe femeia; continuând să implore, ea susține "lupta" sa cu Domnul. Și ce arme folosește pentru

bătălia dură? Nu avansează pretenții, nu răspunde cu resentiment, ci cu smerenie rămâne la locul său de săracă; conștientă că nu are drept la nimic, cere de a primi gratuit ceea ce nu se refuză nici câinilor (v. 27). Aici este tăria ei de neînvins. Acest act de credință fără condiție și această smerenie încercată, marchează răsturnarea situației.

«Femeie, mare este credința ta!» (v. 28). Iată unde Iisus vroia să conducă femeia! Vroia să o conducă la curajul extrem a rugăciunii de credință, pentru ca să se revele că în inima sa de păgână era mai multă credință decât în inima multora care aparțineau "poporului ales", astăzi am putea să spunem, a multora care se rețin credincioși și care frecventează Biserica. Iisus a pus la încercare această femeie pentru că o cunoștea în străfundul său, și pentru că era El însuși care îi dădea tăria în lupta credinței. Pentru constanța și smerenia sa, cananeeanca obține deci nu doar îndeplinirea dorinței, ci și recunoașterea publică de către Iisus. În ciuda faptului că era cananeeancă, prin puterea credinței sale și ea este o adevărată fiică a lui Abraham, cum adevărat fiu a lui Abraham va fi declarat vameșul Zaheu (cf. Lc 19, 1-10).

Un eveniment care continuă. De la această femeie păgână care, necăjită, merge să caute pe Cineva care să-i poată vindeca fiica, putem înaintea de toate să învățăm ce anume înseamnă de a avea o inimă care, împinsă de dragoste, se deschide rugăciunii de mijlocire. Și noi, într-adevăr, ca și creștini trebuie să simțim că toată omenirea ne este încredințată; pentru ea